

waar de brede rivier zich verliest in de zee
waar een wolk in de verte het zonlicht breekt
en de tijd ademt traag, want de tijd die slaapt
in de armen van de baai waar die ZO waait
en ik volg mijn schaduw langs een eindeloos strand
tot de zon ondergaat in het binnenland - in Witsand

waar je voelt dat er niets is gemaakt om te blijven
waar je omkijkt en ziet hoe je sporen verdwijnen
want de golven die komen en de golven die gaan
en de zee die beweegt in de maat van de maan
in een land waar de toekomst vecht met het verleden
ver van hier in onrustige steden
ver van dit strand - in Witsand

en ik loop door de jaren langs een eindeloos strand
en ik probeer te verklaren hoe ik hier ben beland
hoe sterk is het toeval, hoe sterk is het lot?
ben ik wie ik zijn wou, is het dit wat ik zocht?
en ik praat met de zee en ik praat met de doden
en ik mis soms een god om in te geloven
zoals toen ik klein was vlak voor het slapen
wist dat er iemand over mij waakte
nu sta ik hier 's nachts, kijk naar de sterren
weet niet goed meer wat ik moet zeggen
'k voel me soms moe, 'k voel me soms leeg
hoe langer ik leef hoe minder ik weet
hoe minder ik denk in goed en in kwaad
in waarheid en leugen, in liefde en haat
geef mij maar de wolken, geef mij maar de lucht
ik kan er uren naar kijken, misschien is dat het geluk
misschien ligt daar het geluk

waar de brede rivier zich verliest in de zee
waar een wolk in de verte het zonlicht breekt
en de tijd ademt traag want de tijd die slaapt
in de armen van de baai... waar die ZO.... waait